

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2586

Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36)
1 Ὀκτωβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πῶς ὀφείλουν νὰ ζοῦν οἱ Χριστιανοὶ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο ἦταν ἀπὸ τὸ κατὰ Λουκᾶν, τὸ Εὐαγγέλιο ἐκείνου πού, ἐκτὸς ἀπὸ εὐαγγελιστὴς καὶ συγγραφεύς, ἦταν καὶ ζωγράφος. Ζωγραφίζει λοιπὸν **μία ἰδανικὴ πολιτεία**, στὴν ὁποία μᾶς καλεῖ νὰ πολιτογραφηθοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε.

Τὸ θέμα τῆς σημερινῆς περικοπῆς εἶνε, μὲ μία λέξι, ἡ **τελειότης**. Ὁ Χριστός, ὅπως ἀκοῦμε ἐδῶ, δὲν ζητάει νὰ γίνουμε «καλοὶ ἄνθρωποι»· ν' ἀγαποῦμε αὐτοὺς πού μᾶς ἀγαποῦν, νὰ βοηθοῦμε αὐτοὺς πού μᾶς βοηθοῦν, νὰ δανείζουμε σὲ ὅσους ἐπιστρέφουν τὰ δανεικά· αὐτὰ τὰ κάνουν καὶ ἄλλοι, ὅχι μόνο νομοταγεῖς πολῖτες ἀλλ' ἀκόμα καὶ κλέφτες καὶ ἁμαρτωλοὶ κακοποιοί. Ὁ Χριστὸς ἐδῶ ζητάει κάτι ὑψηλότερο, κάτι πού ὑπερβαίνει τὰ μέτρα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων καὶ ἠθικολόγων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὶς ἐντολὲς αὐτῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μᾶς καλεῖ ν' ἀνέλθουμε στὸ ἐπίπεδο τῆς Καινῆς Διαθήκης, **νὰ γίνουμε τέλειοι**.

Ἡ **τελειότης** εἶνε μία ὑψηλὴ κορυφή, πρὸς τὴν ὁποία πρέπει διαρκῶς νὰ τείνουμε. Ἄλλ' ὅσο καὶ ἂν προχωρήσουμε, ἡ τελειότης, ὅπως εἶπε ἓνας ἅγιος ἀσκητής, ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, εἶνε **ἀτέλεστος**, δὲν ἔχει τέλος. Εἶνε ὕψος, Ἱμαλία, Ἄλπεις, Ὀλυμπος. Ἀπαιτεῖται κόπος διαρκῆς καὶ μόχθος ἰσόβιος, γιὰ νὰ πλησιάζῃ κανεὶς ἐκεῖ ὄλο καὶ περισσότερο.

Ἡ τελειότης περιέχει πολλὰ στοιχεῖα· εἶνε στέμμα πού τὸ κοσμοῦν πολλὰ διαμάντια, **διάδημα** πού ὅποια κεφαλὴ θὰ τὸ δεχθῇ σημαίνει ὅτι τὴν στολίζουν **πληθὺς ἀρετές**· πίστι, ἐλπίδα, ἀγάπη· ταπεινὼσι, πραότητα, ἐγκράτεια· θάρρος, παρρησία, ὁμολογία· παρθενία, ἀκτημοσύνη, ὑπακοή (γιὰ τοὺς μοναχοὺς)· ὁμόνοια, ἐνότητα, σύμπνοια...

Ἐμεῖς τώρα ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτὸ μας βλέπουμε ὅτι εἵμαστε ἀτελεῖς, πολὺ ἀτελεῖς· **ἀπέχουμε παρασάγκας** ἀπὸ τὴν κορυφὴ πού μᾶς δείχνει σήμερα ὁ Κύριος. Ἡ ἀτέλειά μας

«...Καὶ ἔσεσθε υἱοὶ Ὑψίστου» (Λουκ. 6,35)

ἄρχισε μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, μὲ τὸ ὁποῖο ἤρθαμε στὸν κόσμον αὐτόν, καὶ ἔπειτα αὐξάνεται μὲ τὰ προσωπικὰ ἁμαρτήματα, στὰ ὁποῖα πέφτουμε οἰκαιοθελῶς.

Ἀτέλεια μᾶς δέρνηει, φρικτὴ ἀτέλεια. Ἀτέλεια στὴ ζωὴ, ἄγνοια τοῦ Θεοῦ, λήθη τοῦ θείου νόμου, ἀναισθησία, δειλία, συμβιβασμός, παραβάσεις, παραλείψεις, πτώσεις· **ἓνας κατήφορος ἡ ζωὴ μας**. Καὶ γεννᾶται ἐναγώνιο τὸ ἐρώτημα· ἔτσι θὰ πᾶμε μέχρι τέλους, ἔτσι θὰ λήξῃ ἡ ζωὴ αὐτή; Μὰ αὐτὸ εἶνε αὐτοκτονία. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τρόπος **ν' ἀντισταθοῦμε σ' αὐτὸ τὸν κατήφορο πρὶν βρεθοῦμε στὸ γκρεμό**;

Στὴν ἀγωνία αὐτὴν **ἀπαντᾷ σήμερα ὁ Κύριος** μὲ τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελίου (βλ. Λουκ. 6,31-36).

«Ὅπως θέλετε», λέει ὁ Χριστός, «νὰ κάνουν σ' ἐσᾶς οἱ ἄλλοι, ἔτσι νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς σ' αὐτούς» (ἐ.ἀ. 6,31). Λέει ἐδῶ κάτι πού εἶνε **φυτεμένο καὶ γραμμένο στὶς καρδιὰς ὅλων** τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό, πιδό λιανὰ, σημαίνει: Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θέλει ν' ἀγγίξουν ἄλλοι τὰ πράγματά του, νὰ τοῦ πάρουν τὶς οἰκονομίες πού ἔχει, νὰ καταπατήσουν τὸ κτῆμα του, νὰ τοῦ κλέψουν τὴν **περιουσία** του; Κανεῖς. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θέλει νὰ τοῦ κάνουν κακὸ στὴν ὑγεία καὶ στὴ **ζωὴ** του, νὰ τὸν θανατώσουν; ποιὸς θέλει νὰ σκοτώσουν τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τὰ ἀδέρφια του; Κανεῖς. Καὶ ποιὸς θέλει νὰ τὸν συκοφαντήσουν οἱ ἄλλοι, νὰ ψευδομαρτυρήσουν γι' αὐτόν, νὰ τὸν πᾶνε σὲ δικαστήρια νὰ καταδικαστῇ; ποιὸς θέλει στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ἢ τῆς κόρης του νὰ προσβάλλῃ κάποιος τὴν οἰκογενειακὴ του **τιμὴ** καὶ ὑπόληψιν; Κανεῖς. Ὅπως, λοιπόν, ἐσὺ δὲν ἐπιθυμῇς ὁ ἄλλος νὰ κάνῃ κακὸ σ' ἐσένα, κ' ἐσὺ νὰ μὴν κάνῃς κακὸ κανένα.

Προχωρεῖ ἔπειτα ὁ Κύριος καὶ μᾶς ὑψώνει ἐπάνω ἀπὸ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα μέτρα. Μὴν περιορίζετε, λέει, τὴν ἀγάπην σας στοὺς φίλους μόνο· προχωρεῖτε, δείχνετε **ἀγάπην καὶ**

στοὺς ἐχθρούς. Μὴ βοηθᾶτε μονάχα ὅσους σᾶς ἔχουν βοηθήσει· νὰ βοηθᾶτε, ὅταν ὑπάρχει ἀνάγκη, ἀκόμα καὶ τοὺς ἀντιπάλους σας. Μὴ δανείζετε μόνο ἐκεῖ ποὺ ξέρετε ὅτι θὰ πάρετε πίσω μὲ τόκο, μὲ τὸ παραπάνω, τὰ δανεικά· νὰ δίνετε μὲ ἀπλοχεριά κ' ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψουν. Τότε ὁ μισθός σας θὰ εἶνε πολὺς στὸν οὐρανό. Τότε θὰ εἴστε «*υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου*», παιδιὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγάπη καὶ καλωσύνη ὅχι μόνο γιὰ τοὺς ἀθώους καὶ εὐγνώμονες ἀλλὰ καὶ γιὰ «*τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς*» (ἔ.ἀ. 6,35).

Ἦ ὅχι ὁμως μόνο λόγια ἀλλὰ καὶ ἔργα. Τὴν ὑπέροχη αὐτὴ διδασκαλία τοῦ **ὁ Κύριος** ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπισφράγισε μὲ τὴ ζωὴ του. Ἐκεῖνος πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ συγχώρησε τοὺς σταυρωτάς του καὶ προσευχήθηκε γι' αὐτοὺς λέγοντας: «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι*»· συχώρεσέ τους, Πατέρα, δὲν ξέρουν τί κάνουν (Λουκ. 23,34). Ὡ ἀγαθότης καὶ ἀνεξικακία ἀφθαστη! Γι' αὐτὸ γιὰ μᾶς ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ ὕψιστο ὑπόδειγμα τῆς τελειότητος.

Τὸν Κύριο ἀκολούθησαν **οἱ μαθηταί** του. Ὁ πρωτομάρτυς **Στέφανος**, ἐνῶ τὸν λιθοβολοῦσαν προσευχήθηκε γιὰ τοὺς φονεῖς μὲ τὰ λόγια «*Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην*», μὴν τοὺς καταλογίσῃς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῇ (Πράξ. 7,60). Καὶ ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ ὑψωθῇ «*ἕως τρίτου οὐρανοῦ*» καὶ «*ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*», ἄκουσε λόγια ἀνέκφραστα, ποὺ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῇ (Β' Κορ. 12,3-4), προσευχόταν γιὰ τοὺς διώκτες του καὶ εὐχόταν, νὰ σωθοῦν ἐκεῖνοι καὶ ἄς χαθῇ αὐτός (βλ. Ῥωμ. 9,3). Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀντιπαραβάλλουν δύο ἀντίθετα παραδείγματα ἀποστόλων· τοῦ Παύλου, ποὺ δείχνει σὲ τί ὕψος μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοῦ Ἰούδα, ποὺ δείχνει σὲ τί βυθὸ ἀπωλείας μπορεῖ νὰ βρεθῇ.

Ἡ ἀγαθότης, ἡ ἀνεξικακία, ἡ συγχωρητικότης καὶ οἱ ἄλλες ἀρετὲς εἶνε γνωρίσματα ἐκείνων ποὺ **πῆραν τὸ δρόμο τῆς τελειότητος**. Αὐτὰ μᾶς διδάσκει σήμερα ὁ Κύριός μας μὲ τὸ εὐαγγέλιο τῆς Β' Κυριακῆς τοῦ Λουκά.

* * *

Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης, ἀδελφοί μου, ἄκουγε καὶ ἐφάρμοζε τὰ λόγια αὐτά, ὁ κόσμος θὰ ἦταν καλύτερος καὶ πιὸ ἀσφαλισμένος. Τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον; Ὁ Θεὸς μόνο γνωρίζει. **Μᾶς διδάσκει, λοιπόν, γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ**, ὥστε «*πάντα γενναίως φέρειν τὰ συμβαίνοντα, κἂν ὑβρίζωσί τινες, κἂν ἀνοσιῶς ἐπιβουλεύωσιν*», γιὰ νὰ ὑπομένουμε μὲ ἀνδρεία ὅσα

θ' ἀκολουθήσουν, εἴτε κάποιοι ὑβρίζουν εἴτε ἐπιβουλεύονται πρὸς θάνατον, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Θεοφύλακτος Βουλγαρίας (Ἐρμ. εἰς Λουκ. Ρ.Γ. 123,773c).

Διαβάζετε τὴν ἱερὰ **Ἀποκάλυψι**, ποὺ περιγράφει τρομερὰ πράγματα. Ἀλλὰ παρ' ὅλο τὸν πόλεμο ποὺ λέει ἐκεῖ ὅτι θὰ κάνουν οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, δὲν θὰ νικήσουν τὰ θηρία· θὰ νικήσῃ «*τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον*», ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (Ἀπ. 5,6· 17,14).

Φοβερὰ πράγματα συντελοῦνται ἤδη στὸν πλανήτη μας. Στὸν τελευταῖο παγκόσμιον **πόλεμο** ἀεροπλάνο ἔρριξε βόμβες ὅχι ἀπλὲς ἀλλὰ πυρηνικὲς, ποὺ κατέστρεψαν δύο μεγάλες πόλεις τῆς Ἰαπωνίας! Τὰ μεγάλα κράτη ὁμως ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξοπλίζονται...

Συμβαίνουν καὶ ἄλλα φοβερὰ καὶ ἀπαίσια. Οἱ γυναῖκες π.χ. κάνουν **ἐκτρώσεις**, καὶ ἔκτρωσις ἴσον δολοφονία ἀνυπεράσπιστου ἐμβρύου! 500.000 παιδιὰ φονεύονται κάθε χρόνο, καὶ ποιὸς μετανοεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Θεό; Ἰδοὺ ἡ φρικτὴ ἀτέλεια, **ἡ δεινὴ πτώσις μας**.

Σήμερα ὁμως μὲ τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ **ὁ Κύριος ὑψώνει νοητὴ κλίμακα**, σὰν ἐκείνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. Γέν. 28,10-22), ποὺ πατάει στὴ γῆ καὶ ἀγγίζει τὸν οὐρανό. **Δεῦτε ὑψωθῶμεν λοιπόν**, ἐλάτε ν' ἀνυψωθοῦμε, νὰ γίνουμε «*υἱοὶ Ὑψίστου*» (Λουκ. 6,35). Νὰ πολεμήσουμε τὰ πάθη ποὺ φωλιάζουν μέσα μας (θυμὸ, ὀργή, ἀκολασία, φιλαργυρία κ.λπ.). Νὰ μετανοήσουμε εἰλικρινῶς. Ν' ἀκούσουμε τὸ θεῖο κέλευσμα «*Τέλεις γίνεσθε*» (Α' Κορ. 14,20· βλ. & Ματθ. 5,48). Νὰ καθαριστῇ ἡ καρδιὰ καὶ ὁ νοῦς μας, ὥστε μιὰ μέρα ν' ἀξιωθοῦμε νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς ὅπως οἱ ἀπόστολοι «*Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20,25).

Τρέξτε στὴν ἐξομολόγησι σὲ καλὸ πνευματικὸ πατέρα. Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι κ' ἐγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς ἐξομολογοῦμαι σὲ ταπεινὸ ἱερέα. Φροντίστε καθένas καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους.

Μὴν ἀμελεῖτε τὸν **ἐκκλησιασμό** τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν καθημερινὴν **προσευχή**.

Νὰ ξέρετε ὅτι ἄρχισαν τὰ **κατηχητικά** καὶ παρακαλῶ ὁδηγήστε ἐκεῖ τὰ παιδιὰ δημοτικοῦ, γυμνασίου, λυκείου. Ἀφοῦ ἄλλοι πασχίζουν στὰ σχολεῖα νὰ ἐκπαραθυρώσουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἡ Ἐκκλησία φροντίζει νὰ τὸ διδάσκουν κατηχηταὶ καὶ κατηχήτριες.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Κι **ὅταν ἔρθῃ ὁ θάνατος**, ὁ Κύριος «*δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν*» νὰ μᾶς δώσῃ «*χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν ... καὶ καλὴν ἀπολογία*» (θ. Λεϊτ., πληρωτ.).

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ σήμερα πρὸς ὠφέλειαν ὅλων μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2589

Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου
Δευτέρα 23 Ὀκτωβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀποστολικὸς ἱερομάρτυς (Λειτουργία, βίος, μαρτύριο, Ἐπιστολή)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, παρακολουθεῖτε κά-
θε Κυριακὴ τὴ θεῖα λειτουργία, ἀντιλαμ-
βάνεστε ὅτι ἡ Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου
διαφέρει ἀπὸ τὴ συνηθισμένη. Συντάκτης τῆς
εἶνε ὁ ἅγιος Ἰακώβος ὁ ἀδελφόθεος. Εἶνε ἀρ-
χαία, ἱεροπρεπής, μὲ μεγάλα νοήματα καὶ ὑ-
ψηλὲς ἰδέες. Ἐτελεῖτο ἀρχικὰ στὴν πρώτη ἀ-
ποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ Λειτουργία αὐτὴ εἶνε ἐκτενέστερη ἀπὸ
τὶς μεταγενέστερες Λειτουργίες τοῦ ἱεροῦ
Χρυσοστόμου καὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ποὺ
εἶνε συντομώτερες. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ θέτει ἕ-
να ἐρώτημα: **Ἐπιτρέπεται ἡ μεταβολὴ στὴν
Ἐκκλησία;** Νὰ γνωρίζουμε λοιπόν, ὅτι στὴν
Ἐκκλησία ὑπάρχουν πράγματα ἀμετάβλητα
καὶ πράγματα μεταβλητά. **Ἀμετάβλητα** εἶνε
τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὰ μυστήρια τῆς Ἐκ-
κλησίας, τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως («Πιστεύω»)
γι' αὐτὰ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «Ὁ οὐρανὸς
καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ
μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31. πρβλ. Ἀπ. 20,11)
ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ὁλόκληρη ἡ σφαῖρα θὰ με-
ταβληθοῦν, ἀλλὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Κύριος
θὰ ἰσχύουν αἰώνιως. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πρά-
γματα **μεταβλητά**, ποὺ ἐπιδέχονται καὶ ὑφί-
στανται μεταβολή, χωρὶς ἡ ἁγία μας Πίστι νὰ
χάνη τὴν οὐσία τῆς. Ἀπόδειξις οἱ διαφορὲς
μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν Λειτουργιῶν.

Λέω ἕνα παράδειγμα. Ἐνα **κωνσταντιναῖο**,
χρυσὸ νόμισμα τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κων-
σταντίνου, ποὺ ἦταν θαμμένο στὴ γῆ, μπορεῖ
σήμερα νὰ τὸ λειώσουμε καὶ νὰ πάρη μιὰ νέα
σφραγίδα, ἀλλὰ στὴν οὐσία, χρυσάφι ἦταν τό-
τε, χρυσάφι εἶνε καὶ τώρα. Ἔτσι καὶ στὴ λα-
τρεία μας π.χ. ἡ ἔναρξι, ἡ **ἀρχὴ τοῦ κειμένου,
τῆς θείας Λειτουργίας**: στοῦ ἁγίου Ἰακώβου
γίνεται μὲ 75 λέξεις, στίς ἄλλες Λειτουργίες
γίνεται μὲ 17 λέξεις: «**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰ-**

ώνων». Ἐν τούτοις, καὶ στὴ σύντομη φράσι
τῶν Βασιλείου - Χρυσοστόμου καὶ στὴν ἐκτε-
ταμένη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου λάμπει καὶ διακη-
ρύσσεται ἡ ἴδια ἀλήθεια, τὸ δόγμα τῆς ἁγίας
Τριάδος –νὰ τὸ χρυσάφι– (Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγι-
ον Πνεῦμα). Ὑπάρχουν λοιπὸν στὴν Ἐκκλησία
πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν χω-
ρὶς νὰ βλαβῇ καθόλου ἡ οὐσία τῆς, ἀλλὰ καὶ
πράγματα στὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἕ-
να γιώτα ν' ἀφαιρεθῇ ἢ νὰ προστεθῇ (βλ. Ματθ. 5,18).

Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὰ καὶ οἱ ἀγαπητοί μας
παλαιοημερολογίτες: ἂν ζοῦσαν τὴν ἐποχὴ τῶν
ἁγίων Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου, ποὺ ἔγι-
ναν αὐτὲς οἱ μεταβολὲς στὴ θεῖα Λειτουργία,
θὰ σήκωναν ἐπανάστασι. Γιὰ νὰ μὴν παρεξη-
γηθῶ ὅμως, λέω καθαρά, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡ-
μερολογίου ἔγινε ἀντικανονικῶς καὶ ὁ πρω-
τουργός, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, φέρει
ἀκεραία τὴν εὐθύνη γιὰ τὸν διχασμὸ ποὺ προ-
κάλεσε. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ διακρίνουν
τὸν κίνδυνο καὶ ν' ἀποτρέψουν τὸ κακό.

• Ποιὸς εἶνε ὁ σημερινὸς ἅγιος; Εἶνε ὁ **Ἰακώ-
βος** ὁ ἀδελφόθεος. **Γιατί ὀνομάζεται «ἀδελφό-
θεος»;** εἶνε ἀδελφὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; εἶχε
ἡ Παναγία κι ἄλλα παιδιά; Ἀπαγε τῆς βλασφη-
μίας: καὶ μόνο νὰ τὸ σκεφτοῦμε εἶνε ἁμαρτία.
Τὸ λένε οἱ προτεστάντες καὶ οἱ χιλιασταί. Ἡ
Παναγία εἶνε παρθένος προτοῦ νὰ γεννήσῃ,
παρθένος ὅταν γεννοῦσε, παρθένος καὶ μετὰ
τὴν γέννα: παρθένος πάντοτε, **ἀειπαρθένος**.
Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ παρθενία τῆς εἶνε ἰσόβιος,
γιατί ὁ Ἰακώβος λέγεται «ἀδελφόθεος»;

Ἡ παράδοσις λέει, ὅτι ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, ὁ
μνηστήρας καὶ προστάτης τῆς Παναγίας, εἶχε
καὶ ἄλλα παιδιά μεγαλύτερα τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ
προηγούμενη νόμιμη σύζυγο, κεκοιμημένη πλέ-
ον. Ὁ Ἰακώβος αὐτὸς πιθανὸν τὸν συνώδευσε
κατὰ τὴν φυγὴ στὴν Αἴγυπτο, ἔζησε δίπλα του
στὸ ἴδιο σπίτι, ἔπαιξαν μαζί, τὸν ἀγαποῦσε (ἐν

ἀντιθέσει μὲ τὰ ἀδέρφια του καὶ ἄλλους συγγενεῖς ποὺ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τὸν πίστεψαν), καὶ μοιράστηκε μαζί του τὸν πατρικὸ κλῆρο.

Ἦταν ἄνθρωπος μεγάλης ἀγιότητος (πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης), τύπος ἀσκητικός. Προσευχόταν μέρα - νύχτα μὲ δάκρυα γιὰ ὅλους, ἔκανε μετάνοιες· ἀπὸ τὶς γονυκλισίες λένε ὅτι τὰ γόνατά του εἶχαν κάνει κάλους (σὰν τῆς καμήλας ποὺ γονατίζει γιὰ νὰ τὴ φορτώνουν). Ὡ ἀδελφοί μου· τὴ νύχτα ἐκεῖνος προσευχόταν, ἐνῶ ἐμεῖς στὸν κόσμον συχνὰ ἁμαρτάνουμε. Πόσο μακριὰ ἀπέχουμε ἀπὸ αὐτόν!

Λόγω τοῦ κύρους του κατεῖχε **ἡγετική θέσι** στὴν ἐκκλησία. Ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, καὶ προήδρευσε στὴν ἀποστολικὴ Σύνοδο. Σ' αὐτὸν ἀπευθύνθηκε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὴν κίνησι καὶ τὴ διδασκαλία του, καὶ ἔλαβε τὴν ἔγκρισι ὥστε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολικὴ ἐργασία του.

• **Ποιό ἦταν τὸ τέλος του;** Οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος εἴλκυε πολλοὺς εἰς Χριστόν, τὸν μισοῦσαν. Μία μέρα λοιπὸν, ἐκεῖ ποὺ δίδασκε, τὸν ἔπιασαν. Τὸν ὠδήγησαν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, τὸν ἀνέβασαν στὸ ὑψηλότερο πτερύγιον τοῦ ναοῦ, σὰν νὰ ποῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ, κι ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἔσπρωξαν στὸ κενό· ἔπεσε κατὰ γῆς, ἀλλὰ δὲν σκοτώθηκε ἀμέσως· καί, ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμη, τοῦ κατάρφαν μὲ ῥόπαλο ἰσχυρὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ ἔτσι τὸν ἀποτελεῖωσαν. Εἶχε δηλαδὴ θάνατον μαρτυρικό. Δὲν εἶνε λοιπὸν μόνον ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, εἶνε καὶ **ἱερομάρτυς**.

• Ἔργα τοῦ ἀγίου αὐτοῦ ἄνδρὸς εἶνε ἡ θεία λειτουργία, ποὺ εἴπαμε στὴν ἀρχή, καὶ ἡ ἐπ' ὀνόματί του καθολικὴ Ἐπιστολή, ἡ **ἐπιστολὴ Ἰακώβου**. Εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ 27 βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης· ἀριστοῦργημα γλώσσης καὶ νοημάτων. Σὰς παρακαλῶ, σήμερα, τὴν ἁγία αὕτη ἡμέρα, μὴν ἀνοίξετε ῥαδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις· ἀνοίξετε αὕτη τὴν τηλεόρασι τοῦ οὐρανοῦ, διαβάστε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου. Εἶνε ὑψίστη φιλοσοφία, αἴσθησις, φαντασία, αἰωνιότης, οὐράνια νοήματα, ποὺ δίνουν φτερὰ στὸν ἄνθρωπον.

Δὲν θὰ τὴν ἐξηγήσουμε τώρα ὅλη· τὸ κάναμε ἄλλοτε. Τώρα θέλω ν' ἀκούσετε μόνον τρεῖς φωνές, **τρία σημεῖα** τῆς Ἐπιστολῆς.

✓ Τὸ ἓνα εἶνε· **φυλαχτῆτε ἀπὸ τὴ γλῶσσα!** (βλ. Ἰακ. 3,1-12). Μεγάλον κακόν. Ἡ γλῶσσα, λέει, εἶνε ἓνα μικρὸ μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ ὅμως προκαλεῖ μεγάλες συμφορές· φλυαρεῖ, κοτσομπολεύει, κατακρίνει, αἰσχρολογεῖ, ψευδορκεῖ, βλασφημεῖ. Εἶνε φωτιά ποὺ καίει. Ὅπως λέει ὁ λαὸς μας, ἡ γλῶσσα κόκκαλα

δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει καθαρὴ τὴ γλῶσσα του ἀπὸ ἁμαρτήματα. Θὰ δώσουμε λόγο γιὰ κάθε τι ποὺ λέμε. Φυλάξτε τὴ γλῶσσα σας. Ἡ γλῶσσα ἢ σὲ πάει στὸν παράδεισον ἢ σὲ κολάζει. Σὲ παλαιὰς εἰκόνες εἶδα νὰ ζωγραφίζουσιν τοὺς κολασμένους καὶ οἱ περισσότεροι νὰ ἔναι κρεμασμένοι ἀπὸ τὴ γλῶσσα τους.

✓ Τὸ δεύτερον εἶνε ἡ **ἐπιστήμη** (βλ. ἔ.ἀ. 3,13-18). Ὡ ἡ ἐπιστήμη, ποὺ τὴν κάναμε θεόν, τὴ λατρεύσαμε καὶ νομίσαμε ὅτι θὰ καταργήσῃ τὸ Θεόν! Ὑπάρχουσιν δυὸ εἰδῶν ἐπιστήμες. Τὸ ἓνα εἶνε ἡ ἐπιστήμη ποὺ ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο, ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀληθινὰ σοφῶν, ποὺ πιστεύουσιν στὸ Θεὸ καὶ γονατίζουν μπροστὰ στὸν Ἑσταυρωμένον. Τὸ ἄλλο εἶνε ἡ «ἐπιστήμη» ἐκείνων ποὺ προπαγανδίζουν ὅτι «δὲν ὑπάρχει Θεός», ὑπηρετοῦν τὸ κακόν καὶ τὸν διάβολον· εἶνε «τὰ ἄθρα γράμματα» ποὺ εἶπε πρὶν ἀπὸ διακόσια χρόνια ὁ Παπουλάκος. Μία μέρα ἡ ἀνθρωπότητα θὰ καταστραφῇ· δὲν θὰ τὴν καταστρέψουσιν οἱ βοσκοί, οἱ γεωργοί, οἱ ἐργάτες, οἱ ἀγράμματοι· οἱ μεγάλοι «ἐπιστήμονες», τὰ ἄθρα γράμματα θὰ καταστρέψουσιν τὴν ἀνθρωπότητα. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος συμβουλεύει· **Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἄθρα ἐπιστήμη**, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ἔχει ἑτοιμες τὶς βόμβες, νὰ τὶς ρίξῃ ἐπάνω στὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα. Τὸ πρῶτον λοιπὸν ποὺ μᾶς λέει εἶνε **Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὴ γλῶσσα**, τὸ δεύτερον εἶνε **Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὴν ἄθρα ἐπιστήμη**· καὶ τὸ τρίτον ποιό εἶνε;

✓ Εἶνε στὸ τέλος (βλ. Ἰακ. 5,20). Πῶς τελειώνει ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου; Δὲν εἴμαστε οὔτε φράγκοι, οὔτε προτεστάντες, οὔτε ἐβραῖοι, οὔτε χιλιастαί, οὔτε τοῦρκοι μωαμεθανοί· εἴμαστε Χριστιανοί, κατέχουμε ἓνα θησαυρό, ἔχουμε τὸ Εὐαγγέλιον, τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ποὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Τὸ πιστεύεις; Ὅσοι λοιπὸν τὸ πιστεύουμε **ἔχουμε ὑποχρέωσιν νὰ τὸ ποῦμε, νὰ τὸ κηρύξουμε**· ὅχι μόνον οἱ κληρικοί, ἀλλὰ ὅλοι. Καὶ λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος· Ὅποιος μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμά του ἐπαναφέρῃ ἓνα ἁμαρτωλὸ ἀπὸ τὸν πλανεμένο δρόμον τοῦ σὴν Ἀλήθεια, αὐτὸς θὰ σώσῃ μιὰ ψυχὴ ἀπὸ τὸ θάνατον καὶ «θὰ καλύψῃ πληθὸς ἁμαρτιῶν».

Αὐτός, ἀδελφοί μου, εἶνε ὁ ἅγιος ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόςθεος. Μὲ τὶς πρεσβεῖες του εἶθε κ' ἐμεῖς πιστεύοντας καὶ ἐφαρμόζοντας τὰ θεῖα λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ν' ἀξιωθοῦμε τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ βασιλείας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Κυριακὴ 23-10-1977 τὸ πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλον. Καταγραφή καὶ σύντημσις 20-9-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2590

Τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου
Πέμπτη 26 Ὀκτωβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀγάπη στὴν πατρίδα, λατρεία στὸ Χριστό!

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε μεγάλη ἐορτή· ἑορτάζει ὁ μεγαλομάρτυς **ἅγιος Δημήτριος**.

Τί θὰ πῇ ἅγιος; Ὁ κόσμος νομίζει ὅτι, γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἅγιος, πρέπει ν' ἀφήσῃ τὸ σπῆτι του, τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ χωριό του, νὰ πάῃ μακριά, σὲ σπηλιές ἢ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάνοντας προσευχὴ μὲ κομποσχοίνι, νὰ νηστεύῃ αὐστηρά... Μπορεῖ ὅμως νὰ πᾶς καὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος, νὰ καθίσῃς καὶ ἐκατὸ χρόνια ἐκεῖ ἀσκητεύοντας καί, ἂν δὲν προσέξῃς, νὰ μὴ σωθῇς. Κάτι ἀνώτερο ζητάει ὁ Κύριος.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος τί ἦταν; καλόγερος, ἀσκητής; παπᾶς, διᾶκος, δεσπότης, πατριάρχης; Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἦταν ἕνας ἀπλὸς Χριστιανός. Δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο· ἔμεινε ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον εἰδωλολατρικό, ὅπως ἦταν τότε ἡ κοινωνία τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ ὅμως ἀγίασε· καὶ ἔγινε ὅχι ἀπλῶς μάρτυρας ἀλλὰ **μεγαλομάρτυρας**. Πῶς;

Ἦταν νέος, διακρινόταν γιὰ τὸ ἀθλητικό του παράστημα, τὴν ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴ χάρι τῆς ψυχῆς του, τὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτήρος του, γιὰ τὴν ἐν γένει ἀρετὴ του. Μπῆκε στὸ στρατό, ἔφτασε σὲ μεγάλα ἀξιώματα, ἔγινε **χιλίαρχος, στρατηγός**. Κράτησε ἐν τούτοις τὴν πίστι στὸ Χριστὸ καὶ τὸν ζῆλο ὑπὲρ τῆς δόξης του. Κήρυττε ἄφοβα τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Προσπαθοῦσε νὰ ὁδηγῇ κάθε μέρα κ' ἕνα νέο μαθητὴ τοῦ στὴν Ἐκκλησία, νὰ τὸν κάνῃ Χριστιανό· αὐτὸ ἦταν ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασί του.

Ἀλλὰ ἡ δρᾶσι προκαλεῖ ἀντίδρασι. Μὲ τέτοια ζωὴ καὶ ἐργασία ὁ ἅγιος Δημήτριος –μεταξὺ τῶν νέων μάλιστα– ἔγινε γνωστός. Τὸν κατήγγειλαν τότε στὸν αὐτοκράτορα Γαλέριο (305-311 μ.Χ.) ὅτι εἶνε Χριστιανός. Ὁ Γαλέριος τὸν κάλεσε. –Σὲ τίμησα, τοῦ λέει, σὲ ἀνέβασα σὲ ἀξιώματα, ἀλλὰ τώρα ἀκούω ὅτι εἶσαι Χριστιανός. Πιστεύεις λοιπὸν στὸ Χριστό; –**Ναί, εἶμαι Χριστιανός...** Τώρα ἡ ὁμολογία αὐτὴ δὲν στοι-

χίζει τίποτα. Τότε ὅμως στοίχιζε ὄχι μόνο τιμὲς καὶ ἀξιώματα ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. –Ναί, πιστεύω στὸ Χριστό, εἶπε ὁ ἅγιος Δημήτριος μὲ σταθερὴ φωνή. Ὁργίστηκε τότε ὁ αὐτοκράτορας, τὸν καθαίρεσε ἀπὸ τὰ ἀξιώματα καὶ πρόσταξε νὰ τὸν κλείσουν στὰ ὑπόγεια ἐνὸς λουτροῦ κοντὰ στὰ ἀνάκτορα. Ἡ ζωὴ τοῦ ἁγίου ἄλλαξε πλέον τελείως.

Τὶς μέρες ἐκεῖνες ὁ αὐτοκράτορας, μετὰ ἀπὸ νίκη τοῦ ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, διωργάνωσε στὴ Θεσσαλονίκη τελετὲς μὲ ἀγωνίσματα στὸ ἀμφιθέατρο. Εἶχε φέρει μαζί του καὶ ἕνα σωματώδη μονομάχο, ἀθλητὴ μὲ πελώριο ἀνάστημα ποὺ λεγόταν **Λυαῖος**. Ὁ εἰδωλολάτρης αὐτὸς προκαλοῦσε κάθε μέρα ὅποιον τολμᾷ νὰ ἔρθῃ ν' ἀνταγωνιστῇ μαζί του. Στὸ πρόσωπο τοῦ Λυαίου στὴν πραγματικότητα ἐδραιωνόταν ὁ εἰδωλολάτρης αὐτοκράτορας, δοξάζονταν τὰ εἰδῶλα καὶ προσβάλλονταν ὅσοι διαφωνοῦσαν μὲ τὴν εἰδωλολατρίαν, δηλαδή –ποιοὶ ἄλλοι– οἱ Χριστιανοί. Ὁ κήρυκας τὸ φώναζε μιὰ φορά, δυὸ φορές, τρεῖς φορές· ποῖός τολμοῦσε νὰ τὰ βάλλῃ μὲ τὸ Λυαῖο;

Τ' ἄκουσε αὐτὸ κ' ἕνας νεαρὸς μαθητὴς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ὁ **Νέστορας**. Καὶ αἰσθάνθηκε μέσα του ἐπιταγὴ νὰ φράξῃ τὸ ἴταμό ἐκεῖνο στόμα. Πῆγε στὸ κελλὶ τοῦ ἁγίου, τοῦ ἐξέφρασε τὸν πόθο του καὶ ζήτησε τὴν εὐχή του. Ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν τὸν ἀπέτρεψε ἀπὸ τὸ τόλμημα. Τὸν σταύρωσε στὸ μέτωπο καὶ στὴν καρδιά καὶ τοῦ εἶπε προφητικά· «*Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις*». Θωρακισμένος ἔτσι ὁ Νέστορας μπαίνει στὸ στάδιο. Ὁ κήρυκας καλεῖ, ὁ νεαρὸς ἀπαντᾷ· Ἐγώ! Κι ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὸ σιδηρόφρακτο γίγαντα, ἐπικαλεῖται «*Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι!*» καὶ ὀρμᾷ. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι καρφώνει ἕνα μικρὸ ἐγχειρίδιο στὴν καρδιά τοῦ Λυαίου, τὸν ρίχνει κάτω καὶ τὸν νικᾷ ὅπως ὁ Δαυὶδ τὸν Γολιάθ. Ὁργισμένος ὁ Γαλέριος διατάζει νὰ συλλάβουν τὸ Νέστορα καὶ

τὸν ἀποκεφαλίζει. Ἦκουσε ὅμως ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ ὄνομα τοῦ **Δημητρίου**. Στέλνει λοιπὸν στρατιῶτες καὶ στὸ κελλί τοῦ κρατουμένου διδασκάλου. Αὐτοὶ τὸν λογχίζουν στὴν πλευρά, κ' ἔτσι **ἡ ψυχὴ του πέταξε στὰ οὐράνια**.

Αὐτὴ μὲ συντομία εἶνε ἡ ἄθλησι τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ποὺ ἔζησε, δίδαξε, ὠμολόγησε καὶ μαρτύρησε στὴ Θεσσαλονίκη περὶ τὸ 306 μ.Χ.. Ἀπὸ τότε πέρασαν –ὕπολογίστε– 16 αἰῶνες! Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔσβησαν ὀνόματα βασιλέων, στρατηγῶν, πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας· τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ὅμως μένει στὴν ἀθάνατη δόξα. Ζῇ καὶ βασιλεύει στίς καρδιές τῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι εἶδαν καὶ βλέπουν πλῆθος **θαύματα** ποὺ ἔκανε καὶ κάνει. Ποιό πρῶτο καὶ ποιό δεύτερο νὰ ποῦμε;

Γιὰ τοὺς Νεοέλληνες τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶνε, ὅτι τὸ 1912, τὴν ἅγια αὐτὴ μέρα –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους–, τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, σὰν σήμερα δηλαδή, τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα μπήκαν μέσα στὴν ἐπὶ αἰῶνες σκλαβωμένη **Θεσσαλονίκη** καὶ ὑψωσαν τὴν **Ἑλληνικὴ σημαία στὸ Λευκὸ Πύργο**. Ὅλοι τότε εἶδαν καὶ πίστεψαν ὅτι αὐτὸ ἦταν θαῦμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Νὰ ἔχουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς πίστι, ἀδελφοί μου. **Πίστι καὶ ἀγάπη** σὰν τὸν ἅγιο Δημήτριο.

✓ **Ν' ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα μας.** Ἄν κάθε λαὸς ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, πῶς ἐμεῖς νὰ μὴν ἀγαποῦμε τούτῃ τὴ χώρα, ποὺ γέννησε μεγάλους καὶ σπουδαίους ἄνδρες, ἁγίους πατέρες καὶ μάρτυρες; στὰ πρὸ Χριστοῦ χρόνια γέννησε ἕναν Ἀριστοτέλη, ἕνα Μέγα Ἀλέξανδρο, καὶ μετὰ Χριστὸν τοὺς ἁγίους Κύριλλο καὶ Μεθόδιο, τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ καὶ τὸσους νεομάρτυρες. Ἐὰν ἐμεῖς σιωπήσουμε, καὶ οἱ λίθοι κεκράξονται (πρβλ. Λουκ. 19,40)· ἂν ἔρθῃ μέρα κατηραμένη ποὺ ἐμεῖς τὰ ξεχάσουμε ὅλα αὐτὰ κι ἀλλάξουμε θρησκεία καὶ πατρίδα, τότε καὶ τὰ λιθάρια ποὺ πατοῦμε θὰ φωνάξουν· Χριστὸς καὶ Ἑλλάδα! Ἡ Μακεδονία ἦταν, εἶνε καὶ θὰ μείνῃ πάντα ἑλληνικὴ καὶ ὀρθόδοξη. Σᾶς τὸ λέω ἐγὼ ὁ γέρων ἐπίσκοπος, ποὺ 55 τώρα χρόνια ἐργάζομαι στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ γένος. Μὴ σᾶς παρασύρουν οἱ μὲν καὶ οἱ δέ· μένετε σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι. Αὐτὴ ἡ πατρίδα ἀξίζει τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή μας. Καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἀποδεικνύετε.

✓ Ἄλλ' ἐὰν μιά φορά ἀξίζει ν' ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα, χίλιες κ' ἑκατομμύρια καὶ ἄπειρες φορὲς περισσότερο ὀφείλουμε ὅχι ἀπλῶς ν' ἀγαποῦμε ἀλλὰ κυριολεκτικῶς νὰ λατρεύουμε, νὰ προσκυνοῦμε καὶ νὰ εὐγνωμονοῦμε

τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θεὸ καὶ Σωτῆρα μας, τὸν Λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν μας καὶ Ἐλευθερωτὴ τοῦ Γένους μας. Μιά φορά τὴν Ἑλλάδα, ἄπειρες φορὲς τὸν Χριστό. Δὲν πρέπει στὸν τόπο αὐτὸ νὰ ὑπάρχῃ ἄπιστος καὶ ἄθεος. «*Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός*»· κάθε σπίτι ἔχει τὸν κατασκευαστὴ του, καὶ αὐτὸς ποὺ κατασκεύασε τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4). Ἐὰν τὸ σπίτι ποὺ κάθομαι, τὸ σχολεῖο ποὺ πᾶνε τὰ παιδιὰ μου, ἡ ἐκκλησία ποὺ μπαίνω, τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ τὸ ρολόι μου ἔγιναν μόνον τους, τότε νὰ πῶ ὅτι καὶ τὸ σύμπαν μπορεῖ νὰ ἔγινε μόνον του· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἔχουν τὸν σχεδιαστὴ καὶ τὸν τεχνίτη τους, κι αὐτὸ μᾶς ὁδηγεῖ μαζί μὲ τὸν θεόπνευστο ἀποστολὴ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα τὰ δημιουργήσε ὁ μέγας Θεός, ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων. Νὰ μὴν ὑπάρχῃ λοιπὸν ἐδῶ ἄφρων ὑλιστὴς καὶ ἀρνητὴς τοῦ Κυρίου. Νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐπιλήσμων τοῦ Εὐεργέτου μας, ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος. Νὰ μὴν ὑπάρχῃ πρὸ παντὸς βλάσφημος τῶν θείων· εἶνε πολὺ **μεγάλῃ ἁμαρτία ἡ βλασφημία**. Ἐὰν στὴ Δύσι εἶνε ἀνεκτὲς βλασφημίες καὶ ἀκούγονται καὶ γράφονται ἀδιαμαρτύρητα ἢ ταινιοποιοῦνται καὶ θεατροποιοῦνται, ἐδῶ στὸν τόπο μας δὲν εἶνε ἀνεκτὲς. Ὅφείλουμε ὅλοι ν' ἀντιδροῦμε ὅπως ὑπαγορεύει ἡ πηγαία ἀγάπη στὸν Κύριο καὶ μὲ τὸν αὐθόρμητο τρόπο ἐκάστου, ὅπως φωτίζει τὸν καθένα ὁ Θεός. Εἶνε κορυφαῖο ἁμάρτημα μικροὶ καὶ μεγάλοι νὰ βλαστημοῦν ὅ,τι ἱερώτερο ὑπάρχει στὸν κόσμον, τὸν Ἐσταυρωμένο, τὸ Χριστό, τὴν Παναγία, τὸ σταυρό. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέει· «*Ένας ἄνθρωπος νὰ μὲ ὑβρίσῃ, νὰ φωνεύσῃ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ὕστερα τὸ μάτι νὰ μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὥσάν χριστιανὸς νὰ τὸν συγχωρήσω. Τὸ δὲ νὰ ὑβρίσῃ τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν Παναγίαν μου, δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω*» (ἡμέτ. βιβλ. σ. 185). Στὸν τόπο τοῦτο νὰ ὑπάρχῃ ἀρετὴ, ἀγάπη καὶ ὁμόνοια· ἀγαπημένα τὰ ἀνδρόγυνα, ὅχι ἔριδες, διχόνοιες, διαζύγια, ἐκτρώσεις.

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ κι ὅτι διατελεῖτε ὑπὸ τὴς ὁδηγίας καὶ τὴν διαποίμανσι ὀρθοδόξων ποιμένων καὶ πνευματικῶν πατέρων, σᾶς εὐλογῶ· εὐλογῶ ὅλο τὸν τόπο καὶ τὴς τίμιες ἀσכולίες σας, τὰ χωριὰ καὶ τὴς πόλεις σας, τὴς οἰκογένειές σας, τὴς ἐργασίες σας, τὰ χωράφια σας, τὰ παιδιὰ σας· **εὐλογῶ ὅλους σας**. Καὶ εὐχομαι, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ὁ Κύριος νὰ εἶνε πάντα μαζί σας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Ἀχλάδας - Φλωρίνης τὴν 26-10-1992 Δευτέρα πρῶτῃ, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντημσις 21-9-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2591

Τῆς Ἁγίας Σκέπης
Σάββατο 28 Ὀκτωβρίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιατί νικήσαμε

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, τιμᾷ πρεπόντως τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἡ Παναγία εἶνε τὸ «ρόδον τὸ ἀμάραντον» (Ἀκάθ. ὕμν. καν. α'3), ἡ Ἀγνή καὶ Παρθένος κόρη, τὴν ὁποία μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν ἐξέλεξε ἡ ἁγία Τριάς γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ.

Πρὸς τιμὴν τῆς ἡ Ἐκκλησία θέσπισε τὶς **Θεομητορικὲς ἐορτές**, ποὺ εἶνε: • ἡ *Σύλληψις τῆς ἁγίας Ἀννης* μητρὸς τῆς Θεοτόκου (9 Δεκεμβρίου). • Τὸ *Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου* (8 Σεπτεμβρίου) ὅταν ψάλλουμε «*Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ*» (ἀπολυτ.). • Τρίτη ἐορτὴ εἶνε τὰ *Εἰσόδια* (21 Νοεμβρίου). • Κατόπιν ὁ *Εὐαγγελισμός* (25 Μαρτίου), καὶ τέλος ἡ *Κοίμησις τῆς Θεοτόκου* (15 Αὐγούστου). Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς τιμοῦμε καὶ τὰ ἐνδύματα, τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε ἡ Παναγία (οἱ ἄγιοι ἄφησαν λείψανα, ἐκεῖνῃ ἐνδύματα): τὴν • *Κατάθεσιν τῆς τιμίας Ἐσθῆτος*, τοῦ φορέματός της δηλαδὴ (2 Ἰουλίου), τὴν • *Κατάθεσιν τῆς τιμίας Ζώνης* της (31 Αὐγούστου), καὶ σήμερα τὴν • *ἁγίαν Σκέπην*, δηλαδὴ τὸ *μαφόριον*, τὴν *μανδύλα* τῆς κεφαλῆς της (28 Ὀκτωβρίου).

–**Τιμᾶται λοιπὸν τὰ ροῦχα**; θὰ μᾶς ποῦν εἰρωνικὰ ὁ προτεστάντης ἢ ὁ χιλιαστής.

Ναί. Σεῖς, ποὺ γελάτε εἰς βάρος μας, ἀνοῖξετε τὴν Καινὴ Διαθήκη ποὺ κρατᾶτε, νὰ δῆτε ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνουμε οἱ ὀρθόδοξοι εἶνε σύμφωνο μὲ τὴ Γραφή. Στὶς **Πράξεις τῶν ἀποστόλων** διαβάζουμε, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἐβγαζαν σὲ πλατεῖες τοὺς ἀρρώστους, ὥστε ὅταν θὰ περνᾷ ὁ Πέτρος νὰ πέσῃ ἐπάνω τους ἔστω ἡ **σκιὰ** του (βλ. 5,15) γιὰ νὰ θεραπευθοῦν, κι ὅτι **σουδάρια** καὶ **σιμικίνθια**, δηλαδὴ μαντήλια ἢ ἄλλα ροῦχα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Παύλου, τὰ ἔβαζαν πάνω σὲ ἀσθενεῖς κι αὐτὰ θεράπευαν σοβαρὲς ἀρρώστιες κ' ἐβγαζαν δαιμόνια (βλ. 19,12). Ἡ Ὁρθοδοξία διδάσκει ὅτι, ὅταν ὁ πιστὸς ἐνώνεται μὲ τὸ Θεό, παίρνει χάρι ποὺ μεταδίδεται καὶ σὲ ἀντικείμενά του ὥστε κι αὐτὰ θαυματουργοῦν. Νὰ γιατί τιμοῦμε καὶ τὰ ἐνδύματα τῆς Παναγίας.

Μία τέτοια ἐορτὴ εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ τῆς **ἁγίας Σκέπης**. Ποιὸ εἶνε τὸ **ἱστορικό** της;

Γυρίζουμε πολλὰ χρόνια πίσω, στὴν ἀρχὴ τοῦ 10ου αἰῶνος, ὅταν στὴν Κωνσταντινούπολι βασιλεύεε ὁ **Λέων ΣΤ' (6ος) ὁ Σοφός (886-912 μ.Χ.)**. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἡ Βασιλεύουσα ἀπειλήθηκε ἀπὸ ἐχθροὺς, κινδύνευσε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τους. Ὁ στρατὸς ἀγωνιζόταν ἔξω. Μέσα **οἱ Χριστιανοὶ** μαζεύτηκαν σὲ ἓνα ναὸ ἱστορικὸ κι ὀνομαστό, ἐκεῖ ποὺ πρωτοακούστηκε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, στὴν Παναγία τῶν Βλαχερνῶν, καὶ ἔκαναν ἀγρυπνία. Ἀρχίζαν ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου καὶ τελείωναν τὶς πρωινὲς ὥρες· τέτοια προθυμία εἶχαν. Τώρα μισὴ ἢ μία ὥρα νὰ σᾶς κρατήσουμε στὸ ναό, ζητᾶτε νὰ φύγετε· ἐκεῖ κάθονταν μέχρι τὶς πρωινὲς ὥρες.

Ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανοὺς ἦταν κ' ἓνα διαμάντι, **ἓνας ἅγιος**. Δὲν θὰ τοῦ ἔδινε κανεὶς σημασία· κι ὅμως ἓνας ἅγιος μπορεῖ νὰ σώσῃ μιὰ πόλι ὀλόκληρη. Ποιὸς ἦταν; Στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ καφφενεῖα, στὶς ταβέρνες, ἅμα ἄκουγαν τ' ὄνομά του πολλοὶ γελοῦσαν. Τὸν ἔλεγαν **σαλό**, δηλαδὴ **τρελλό**. **Ἀνδρέας ὁ σαλός**, Ἀντρέας ὁ τρελλός. Τρελλὸ τὸν ἔλεγαν· μὰ ἦταν τρελλός; Κάθε ἄλλο· «τά'χε τετρακόσα», ὅπως λέμε, ἀλλὰ ἔκρυβε τὴ σύνεσί του μὲ **σαλότητες**, μὲ παράξενες ἐνέργειες καὶ λόγια, ὥστε νὰ προκαλῇ χλεύη καὶ νὰ μὴν τὸν τιμοῦν. Αὐτὸ εἶνε ἓνα σπάνιο εἶδος ἀγιωσύνης, ποὺ λίγοι τό'χουν καὶ λίγοι τὸ διακρίνουν καὶ τὸ ἀναγνωρίζουν.

Ὅταν βέβαια ἓνας «καθὼς πρέπει» κύριος πίνῃ, μεθᾷ καὶ ξερνᾷ, τρικλίζῃ καὶ πέφτῃ κάτω, ὅταν φανατίζεται μὲ ὁμάδες καὶ βρίζῃ χυδαῖα, ὅταν προσκολλᾶται σὲ κόμματα καὶ τρέχῃ πίσω ἀπὸ ἀρχηγούς σὰν σκυλάκι, ὅταν παίξῃ τυχερὰ παιχνίδια στὸ σπίτι, στὸ μαγαζὶ τῆς γειτονιάς ἢ στὸ φωταγωγημένο καζίνο καὶ χάνῃ τὸν ἰδρώτα του κι ὅλη τὴν περιουσία του, ὅταν καπνίζῃ καὶ παραδίδεται στὰ ναρ-

κωτικά, όταν μπλέκη σὲ ἄνομο ἔρωτα, ξεμυαλίζεται, διαλύη τὸ σπίτι του, **ὅταν κἀνὴ τόσα καὶ τόσα παράλογα, κανεὶς δὲν τὸν λέει τρελλό.** Μόλις ὁμως δοῦν κάποιον νὰ κἀνὴ τὸ σταυρό του, νὰ διαβάξη Εὐαγγέλιο, νὰ μιλήη μὲ πίστι, νὰ ὑπερασπίζεται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ν' ἀπέχη ἀπὸ τὸ ρυθμὸ καὶ τὴ φθορὰ τοῦ κόσμου, θὰ τοῦ κολλήσουν ταμπέλλα «ὁ τρελλός»! Ὡς ἐκεῖ ἔλεγαν τὸν ἅγιον Ἀνδρέα, γιατί ἔκανε πράγματα ποὺ δὲν μποροῦσε ὁ κόσμος νὰ τὰ καταλάβῃ.

Ἦταν, λοιπόν, καὶ αὐτὸς τότε στὴν ἀγρυπνία ἐκείνη προσευχόμενος σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ γύρω στὶς 4 μετὰ τὰ μεσάνυχτα εἶδε –μόνο αὐτὸς καὶ ὁ μαθητὴς του Ἐπιφάνιος– ἓνα ἐξαισίο ὄραμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μόνο ὅσοι ἔχουν μάτια πνευματικά μποροῦν νὰ δοῦν. Εἶδε τὴν Παναγία νὰ προβάλλῃ στὴν πύλη τοῦ νάρθηκα, νὰ τὴ συνοδεύουν πλῆθος ἄγγελοι καὶ νὰ τὴν κρατοῦν ἀπὸ τὰ χέρια δεξιὰ κι ἀριστερὰ ὁ τίμιος Πρόδρομος κι ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Προχώρησε ἡ Παντάνασσα, ἔφτασε στὴ μέση τοῦ ναοῦ κ' ἐκεῖ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε πολλὴ ὥρα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Μετὰ πῆγε ἴσια, μπῆκε στὸ ἱερό, ἄνοιξε τὴν ἁγία σορὸ, τὸ βαρύτιμο κιβώτιο ὅπου φυλασσόταν **τὸ ἱερὸ μαφόριο, τὸ μαντήλι τῆς κεφαλῆς της**, βγῆκε ἔξω στὰ βημόθυρα καὶ ὄρθια τὸ ἀπλωσε μὲ τὰ δύο της χέρια πάνω ἀπὸ τὸ ἐκκλησιασμα. Καὶ ἡ ἁγία μανδῆλα ἀπλώθηκε τόσο ποὺ νὰ σκεπάζῃ ὅλο τὸ λαό· κ' ἔμενε ἔτσι ἀπλωμένη καὶ αἰωρούμενη ἀπὸ θεία δύναμι. Ὡς φοβος, μήπως ἦταν πλάνη, ἀλλὰ καὶ γλυκὰ ἐνθουσιασμένος γύρισε ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καὶ ῥώτησε τὸν Ἐπιφάνιο ἂν εἶδε τὸ ὄραμα, κ' ἐκεῖνος τὸν ἐπιβεβαίωσε γι' αὐτό. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀγρυπνία συνεχιζόταν χωρὶς ὁ λαὸς νὰ βλέπῃ αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν αὐτοί. Τέλος, μετὰ ἀπὸ κάποια ὥρα, ἡ Παναγία ἄρχισε ν' ἀνυψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ γεμάτη λάμψι μέχρι ποὺ ἔγινε ἄφαντη. Ἄφησε ὁμως στὴ γῆ τὸ μαφόριό της, τεκμήριο τῆς προστασίας της. Καὶ ὁντως ἡ Πόλις σώθηκε τότε ἀπὸ σοβαρὸ κίνδυνο(*).

(*) Σὲ νεώτερο ἔργο διδόνται οἱ ἀκόλουθες πληροφορίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ ῥωσικὲς πηγές. Στὰ χρόνια τοῦ Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ, τὸ ἔτος 907 μ.Χ., ἔγινε ἡ δευτέρα ἐπιδρομὴ τῶν Ῥώσων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὀλέγ. Κατέβηκαν μὲ τὰ μονόξυλά τους ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ φρουροὶ ὁμως σήκωσαν τὴν ἀλυσίδα ποὺ ἔφραζε τὸν Κεράτιο κόλπο, ἡ ἐπιδρομὴ ἀποκρούσθηκε καὶ ὁ Ὀλέγ ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ εἰρήνη. Οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης ἦταν δύο· στὸ ἕξῃς ὁ ἀριθμὸς τῶν Ῥώσων ποὺ θὰ ἔρχονταν γιὰ ἐμπορικὸς σκοποὺς στὴν Πόλιν περιοριζόταν στοὺς 50, κι αὐτοὶ θὰ ἔμεναν σὲ μιὰ μόνο συγκεκριμένη συνοικία (βλ. Σαρ. Ἱ. Καργάκου, Ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Κωνσταντινίου Πόλεως, ἐκδ. Σιδέρης, τ. Β', Ἀθήναι 2017, σσ. 249, 254).

Ἐβλεπες ἄλλοτε στὶς ἐκκλησιές μας οἱ γυναῖκες νὰ φοροῦν μαντήλι, ὅπως ἀκόμα σὲ χωριά ποὺ κρατοῦν τὴν παράδοσι καὶ οἱ **γυναῖκες σκεπάζουν τὸ κεφάλι** σὰν τὴν Παναγία.

Τότε, λοιπόν, ἡ Παναγία ἀπλωσε τὴ μαντήλα της, ποὺ ἄστραψε σὰν ἤλεκτρο, καὶ σκέπασε τοὺς Χριστιανούς. Ὡς ἐκτοτε καθιερώθηκε ἡ **ἐορτὴ τῆς Ἀγίας Σκέπης** τῆς Θεοτόκου.

–Αὐτά, θὰ μοῦ ποῦν κάποιοι μοντέρνοι, ἦταν κάποτε, **«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»** –εἰρωνεύονται ἔτσι τὴ συνηθισμένη ἔναρξι τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος στὴν ἐκκλησία– δὲν τ' ἀφήνεις αὐτά, πάτερ; Μὲ παραμύθια καὶ παλιὲς ἱστορίες μᾶς μιλάς σήμερα, σὲ ἐποχὴ ποὺ πετᾶνε στὸ διάστημα καὶ πᾶνε στὸ φεγγάρι;...

Ὁχι, ἀγαπητοί μου. Καὶ τώρα - σήμερα, ὅπως τότε, **ἡ Παναγία ἔκανε πάλι θαῦμα.** Ποιὸ θαῦμα; Οἱ παλαιότεροι τὸ εἶδαμε, τὸ ζήσαμε.

Τὸ 1940 ἦμουν στὸ Μεσολόγγι, ἐκεῖ ποὺ ἐπιστρατεύτηκα κ' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα. Τὴ νύχτα λοιπὸν χτύπησε ἡ καμπάνα κι ἀκούστηκε ἡ εἶδησι· Πόλεμος! Καὶ ὅλοι –μὰ τί ἐνθουσιασμός– ὅλοι βγήκαν ἔξω. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφευγαν γιὰ τὸ μέτωπο. Εἶδα τότε νιόπαντρες κόρες, ποὺ πρὶν μιὰ βδομάδα εἶχαν κάνει τὸ γάμο τους, νὰ συνοδεύουν στὸ σταθμὸ τοὺς νεαροὺς συζύγους των φωνάζοντας **«Στὸ καλὸ, παιδιά, ἡ Παναγία μαζί σας!»**. Εἶχαν Χριστὸ στὴν καρδιά καὶ Παναγία στὰ χεῖλη.

Καὶ στὰ ψηλὰ βουνὰ ποὺ ἀνέβηκαν οἱ μαχηταί μας, τὴν **ἔβλεπαν τὴν Παναγία**. Συνάντησα ἐγὼ στρατιώτη ποὺ μοῦ εἶπε· Πάτερ μου, τὴ νύχτα ποὺ φυλάγαμε, ἀπάνω στὴν κορφὴ τὴ χιονισμένη καὶ παγωμένη εἶδαμε **-εἶδα, νὰ περπατᾷ μιὰ μαυροφόρα...»**.

Δὲν εἶνε παραμύθι! Ἀνέβηκαν πάνω στὰ σύνορα ἐπιστήμονες, παιδιὰ μέσα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ· πήγανε ἀπιστοὶ, καὶ **γύρισαν πίσω πιστοί**. Καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν γύρισαν στὶς πόλεις τους. Γνώρισα καλόγηρο στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ποὺ ἦταν λοχίας στὰ Ἀλβανικὰ βουνά, εἶδε τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας, κι ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος πῆγε ἐκεῖ, κι ἀπὸ τότε καλογερεῖται, εἶνε ἀσκητής.

Θαῦμα ἔγινε· ἔτσι νικήσαμε. Ὁχι μόνο ἐπὶ Λέοντος Σοφοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ '40, στὶς μέρες μας. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐορτάζουμε σήμερα.

Εἶθε ὁ Θεός, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, **νὰ σκέπῃ** τὴ Φλώρινα, ὅλο τὸ λαὸ μας, τὰ Βαλκάνια, ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε νὰ ἔχουμε εἰρήνη καὶ μὲ εἰρήνη καὶ ἀγάπη νὰ ἐορτάζουμε τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος